

**П.М. Лісовський
Ю.П. Лісовська**

**ВОЄННА КВАНТОВА БЕЗПЕКА
ЯК ІНСТИТУЦІЙНЕ КІБЕРЧИСЛЕННЯ
В АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОМУ
РЕЖИМІ**

Монографія

Київ
Видавництво Ліра-К
2023

УДК 351.86:005.21](477)(02)
Л63

*Рекомендовано до друку
Вченою радою Університету «Україна»
(протокол № 3 від 28 жовтня 2021 р.)*

Рецензенти:

Ільченко М.Ю. – доктор технічних наук, академік НАН України

Ковальчук А.Ю. – доктор юридичних наук, професор

Муравйов К.В. – доктор юридичних наук, професор

Лісовський П.М., Лісовська Ю.П.

Л63 Воєнна квантова безпека як інституційне кіберчислення в адміністративно-правовому режимі : монографія. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 114 с.
ISBN 978-617-520-463-4

У монографії на міжгалузевому рівні викладено воєнну квантову безпеку як динамічно нову суспільно-правову категорію наукового дослідження. Визначено, що сучасне інституційне кіберчислення в контексті воєнної квантової безпеки становить дифузійно обумовлену корпускулярно-хвильову структуру у матрично-цифровому форматі. Стверджено, що воєнна квантова безпека як система превентивних заходів, зокрема діяльності спецслужб, виявляє глобальні загрози кіберсучасності. При цьому, зосереджено увагу на кодифіковано-пізнавальних алгоритмах щодо інституційного забезпечення якості знань у поствоєнний час. Передбачено, що саме квантова комп'ютеризація є феноменально-цифровою комунікацією у сучасних інформаційних війнах XXI століття.

УДК 351.86:005.21](477)(02)

ISBN 978-617-520-463-4

© Лісовський П.М., Лісовська Ю.П., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. ІНСТИТУЦІЙНА ПРИРОДА ВОЄННОЇ КВАНТОВОЇ БЕЗПЕКИ У СУЧАСНОМУ КІБЕРПРОСТОРИ: ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	8
1.1. Законодавче забезпечення корпускулярно-хвильової структури воєнної квантової безпеки щодо критичної інфраструктури.....	8
1.2. Класифікаційний характер оцінювання воєнної квантової безпеки в адміністративно-правовому режимі.....	11
1.3. Тензорний принцип кіберчислення в адміністративно-правовому захисті квантової безпеки	14

РОЗДІЛ 2. ВОЄННА КВАНТОВА БЕЗПЕКА В ТЕОРЕТИКО-ФУНКЦІОНАЛЬНІЙ СИСТЕМІ МЕТОДОЛОГІЧНОГО ЗНАННЯ.....	21
2.1. Ірраціональні вектори числення воєнної квантової безпеки в системі криволінійних координат: міфологічні та трансцендентально-релігійні виміри.....	21
2.2. Інваріантно-логічний підхід щодо наукового пізнання істини в контексті воєнної квантової безпеки	46
2.3 Ентропійний метод розрахунку нейроенергетичних витрат у безпековому захисті критичної інфраструктури.....	52

РОЗДІЛ 3. ВОЄННА КВАНТОВА БЕЗПЕКА ЯК НООСФЕРНА МАТРИЦЯ СИСТЕМИ ПРАВОНАХИСНИХ ЗНАНЬ	56
3.1. Воєнна квантова безпека як якісно новітнє праворозуміння знань у сучасній кіберінфраструктурі	56
3.2. Воєнна квантова безпека як інноваційні знання про соціально-правову ентропію.....	61
3.3. Імператив міжвідомчого партнерства у сучасному квантовому світі: міжнародний сектор безпеки.....	67
3.4. Оборона України як квантово-стратегічний лейтмотив щодо путінсько-російської агресії у воєнній кіберсучасності.....	77
3.5. Квантова безпека як корпускулярно-хвильова якість захисту мирного неба України	86
ВИСНОВКИ	89
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	92
ДОДАТКИ	98
Додаток 1.....	98
Додаток 2.....	111

ВСТУП

Сучасний воєнний стан в Україні терміново потребує креативних рішень в сфері інноваційних науково-технологічних розробок на рівні особи, держави та суспільства. Тому, на тлі докорінних якісних змін, що сьогодні відбуваються в інформаційному середовищі, надто актуального значення в секторі воєнної безпеки та оборони України набуває нова суспільно-правова категорія наукового значення – це квантова безпека.

У цьому змісті необхідно зважити на те, що саме воєнна квантова безпека як корпускулярно-хвильове убезпечення особи, держави та суспільства у вигляді ментально-архетипного (електромагнітного, електронного, цифрового тощо) випромінювання *світла істини* завдяки дрібним частинкам атомів та молекул в колективних флуктуаціях Часу та Простору є запотребованою. Адже інституційна природа філософії воєнної квантової безпеки в системі кодифікованого пізнання знань потребує негайних якісно нових творчих перетворень у сучасному кіберпросторі. Це постійний вихід за межі себе в рамках правової компетенції як наукового пошуку істини завдяки власної інструментальної екзистенції. Це, насамперед, мають бути багатовимірні координати Часу, Простору та Розвитку в гіпотетичній картині «множинності світів».

Тому саме в умовах сучасної глобальної кіберцивілізації, коли відбуваються інформаційні війни XXI століття, феноменально-екзистенційні форми страху людини та громадянства, що відтворюють певний час та простір як юридично деонтологічні категорії моралі, закону та свободи в онтології інформаційного капіталу, дихотомічно поступаються одна одній з позасвідомо-невизначеної сфери трансцендентного в предметній формі. І, навпаки, такі форми страху спону-

кають людину та громадянина до креаційної творчості на атомно-молекулярному рівні. Все це є природним процесом для воєнної квантової безпеки як якісно нового правового забезпечення цифрового енергетичному посилю істини на полі справедливості, честі, гідності. Адже такий правокультурний процес сакралізується і постає одним із прихованих квантових принципів історичного розвитку людини та громадянина.

Відтак, метафізичний як новітній новітній правоусвідомлений страх у науковій традиції значною мірою спричиняє кризу західноєвропейської цивілізації. При цьому ентропія як фізичний показник, що характеризує температурний режим у часово-просторовому вимірі, а також глобальну соціальну напругу (хаос, безлад, озброєний конфлікт як повномасштабної фази війни) на рівні певної особи, держави та суспільства, відіграє важливу роль у системі воєнної квантової безпеки. **Тому саме правотворчий режим процесу ентропії в контексті воєнної квантової безпеки і тензорно-інваріантно (багатовекторно) визначає якісно новий семантичний стан, а також правила і норми поведінки людини та громадянина як кіберзахист від будь-яких загроз. Поруч із інформаційними війнами XXI століття це може бути також напружений стан відповідної особи щодо глобального потепління; коронавірусна інфекція як нетипова епідемія із Китаю; проблеми питної води; боротьби за інвестиційно-земельні ресурси; категоріальних показників олігархату та бідності як соціально-правової нерівності, що також становлять загрозу та небезпеку для держави та суспільства тощо.**

Крім того, постійно діюча енантіодромія певних форм страху (імператив модернізації) затверджується в ментально-психічних установках спільнот, націй, класів, груп тощо, оскільки є культурною межею праворозуміння своєї ідентичності у світовому час-просторі. Це відбувається на кван-

товому (дифузійному, флуктуаційному переходах) тлі особливого історичного досвіду мінімізації та трансформації страху, починаючи з ембівалентного розщеплення квантової свідомості (шляхетної конституції особистості) з метою спонукання та сакральне віросподівання як поклоніння, виходячи з релігійної свідомості. Саме це і формує нові світоглядні координати людинокосмізму та людиноцентризму в тензорно-інваріантному кіберчисленні, що ставить квантово виражений інформаційний капітал людства на більш розвинений щабель самоусвідомлення.

У цьому відношенні освіта, наука та виховання як кодифіковано-пізнавальний алгоритм системи знань є інтелектуальним продуктом, що інформаційно передається від покоління до покоління в системі інституційної природи квантової безпеки поствоєнного часу. Для цього терміново має бути запроваджена квантова комп'ютеризація як феноменально-цифрові технології сучасних інформаційних війн XXI століття.

РОЗДІЛ 1.

ІНСТИТУЦІЙНА ПРИРОДА ВОЄННОЇ КВАНТОВОЇ БЕЗПЕКИ У СУЧАСНОМУ КІБЕРПРОСТОРИ: ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

1.1. Законодавче забезпечення корпускулярно-хвильової структури воєнної квантової безпеки щодо критичної інфраструктури

У сучасних умовах інтерполярного світу, який стрімко змінюється, актуального значення набуває така молода міжгалузева наука як квантологія, складовою якої є воєнна квантова безпека. Ця фундаментальна наука про випромінювання в умовах сучасних інформаційних війн ХХІ століття як енергетичний посыл містить у собі сучасні досягнення та розробки в сфері не лише нанотехнологій, а й ментально-ціннісних настанов щодо особи, держави та суспільства.

З огляду на це, кіберсучасне здійснення фундаментальних і прикладних досліджень, зокрема у сфері квантових наукових розробок, має відповідати критеріям, визначеним у статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [11]. Адже відповідно до норм статті 1 означеного Закону саме інтелектуальна творча діяльність цілеспрямована на одержання інноваційних знань у сучасну квантову епоху як докорінних перетворень у науково-технологічному прогресі.

При цьому, ентропія як фізична величина, що характерна температурним режимом, часом та простором, відіграє важливу роль у воєнній квантовій безпеці. Адже ентропія визначає якісно новий семантичний стан особи, держави та

суспільства в процесі їх самоздійснення. Це може бути кризовий стан, воєнний стан, надзвичайний стан тощо в процесі правової відповідальності людини та громадянина.

У цьому відношенні освіта, наука та виховання як кодифіковано-пізнавальний алгоритм системи знань у воєнній квантовій безпеці є тим ментально-ціннісним продуктом, що відповідально передається від покоління до покоління. В свою чергу, квантова свідомість людини саме сьогодні потребує негайних перетворень як постійний вихід за межі себе у пошуках реалізації своєї екзистенції. Це, насамперед, мають бути багатовимірні координати Часу, Простору та Розвитку в гіпотетичній картині «множинності світів». Тому форми страху людини, що відтворюють певний час та простір, як категорії свободи в онтології духовного капіталу, дихотомічно поступаються одна одній з позасвідомо-невизначеної сфери трансцендентного в предметній формі. І, навпаки, такі форми страху спонукають людину до креаційної творчості на атомно-молекулярному рівні, що властиво для квантової безпеки поствоєнного часу.

Адже покоління як майбутнє соціуму, в якому людина постає в усій повноті правового існування, має здійснювати саме фундаментальні розробки, що відбуваються:

- за широкої участі наукового колективу;
- шляхом складання, затвердження, виконання планів науково-дослідних робіт;
- в результаті аналізу та узагальнення досягнень світової науки за світовим профілем;
- реалізацією міжнародних програм;
- прогнозуванням нових напрямків науки і техніки;
- проведенням конкурсів щодо наукових робіт;
- шляхом підготовки наукових кадрів через аспірантуру та докторантуру.

Для підтримки та розвитку фундаментальних досліджень на світовому рівні, нових перспективних міжгалу-

зевих напрямів, наукових досліджень і науково-технічних розробок, координації спільної діяльності та ефективного використання фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів за визначеним науковим напрямом, наукова група відповідної навчально-наукової інституції може входити до державної ключової лабораторії, як об'єднання наукових груп наукових установ та вищих навчальних закладів на основі договору про спільну наукову діяльність, у порядку, визначеному Законом України [10].

Таким чином, згідно чинного законодавства України, нормативно-правовими актами, навчально-науковій установі надано право в межах наявних коштів самостійно розробляти і затверджувати її структуру і штатний розпис; вирішувати питання використання колективних договорів і конкретних форм оплати праці та елементів внутрішнього інститутського господарського розрахунку, а також преміювати працівників відповідно до положення про преміювання; здійснювати інші види стимулювання праці співробітників. Відповідно до Кодексу Законів про працю України, Законів України «Про колективні договори і угоди» [10], «Про оплату праці» [12] та інших нормативно-правових актів трудового законодавства дирекція навчально-наукової установи з її профспівковою організацією укладає колективний договір, що має регламентувати взаємовідносини між трудовим колективом і роботодавцем. Тому сучасні наукові дослідження міжвідомчого / міждисциплінарного характеру мають бути системними в єдиному сумарному транскордонному полі правового забезпечення.

Сучасні виклики і загрози кіберобумовленій критичній інфраструктурі як стратегічному об'єкту держави демонструють нагальну потребу гарантування та ефективно діючого удосконалення як законодавчих, так й інституційних та інших інструментів реалізації державної інформаційної політики. При цьому зазначається, що критична інфраструктура України в своїй фундаментальній основі має

сектор безпеки і оборони, що складається з чотирьох взаємообумовлених складових: сили безпеки; сили оборони; оборонно-промисловий комплекс; громадяни та громадські об'єднання. Для цього має бути підкреслено, що в існуючому інституційному механізмі забезпеченні критичної інформаційної інфраструктури України особливу роль і завдання покладені на Службу безпеки України. Це, у першу чергу, стосується контррозвідального захисту державного суверенітету, конституційного ладу і територіальної цілісності, оборонного і науково-технічного потенціалу. Крім того, на належному рівні має бути налагоджена національна система конфіденційного зв'язку, формування та реалізація державної політики у сферах кіберзахисту, а саме: криптографічного та технічного захисту інформації, телекомунікацій, користування радіочастотним ресурсом України, поштового зв'язку спеціального призначення, урядового фельд'єгерського зв'язку тощо.

1.2. Класифікаційний характер оцінювання воєнної квантової безпеки в адміністративно-правовому режимі

У контексті нашого дослідження необхідним для сектору безпеки та оборони України є виділення класифікаційного характеру оцінювання воєнної квантової безпеки в адміністративно-правовому режимі, спрямованого на запобігання та подолання системних негативних явищ як загрози життю, здоров'ю, честі і гідності громадян. При цьому варто означити *рекомендаційний* характер. Адже дотично до нової класифікаційної категорії поняття «квантова безпека» в адміністративно-правовому режимі можна поділити думку вчених, які вважають, що за своєю сутністю акт тлумачення права узгоджується із поняттям документу, визначеним

у національному законодавстві, а саме: у ст. 1 Закону України «Про інформацію».

Що стосується існуючих класифікацій актів тлумачення права, то вони поділяються за наступними критеріями:

1) залежно від суб'єктів тлумачення – на акти офіційного тлумачення, що, у свою чергу, включають акти нормативного тлумачення (автентичні і легальні) і акти казуального тлумачення, а також акти неофіційного тлумачення;

2) залежно від органів, які надають тлумачення – на акти органів державної влади, управління, судових і прокурорських органів, а також державних спецслужб (зокрема контррозвідки);

3) залежно від міжгалузевого предмета правового регулювання – на акти тлумачення кримінального права, адміністративного, цивільного тощо;

4) залежно від характеру – на матеріальні і процесуальні акти;

5) залежно від форми – на укази, постанови, накази, інструкції тощо;

6) залежно від юридичної природи розрізняють інтерпретаційні акти правотворчості та інтерпретаційні акти правозастосування [48, с. 302].

Правові інтереси розвитку квантології у системі цифрових комунікацій сучасного кіберпростору

За таких обставин мають бути неодмінні прикладні дослідження, наприклад, ефективне втілення в телемедицині можливостей квантової комп'ютеризації, які оперативно оптимізують нейроенергетичні розрахунки у міжнародно-економічному процесі. Важливими формами такої інтелектуально-ноосферної діяльності як вияв квантової свідомості (шляхетної, гуманної, добродесної), що розширює лексико-семантичне навантаження не лише лінгвістичного поля, а й метафізичного, антропологічного, історичного полів ді-

яльності людини, є проектно-конструкторські, технологічні, пошуково-креативні роботи. Саме феноменологія мудрості на рівні особи, держави та суспільства, як фундаментальна якість переосмислення життєвих процесів, цілісно (багато-векторно) розглядає феноменальну пам'ять (квантово обумовлену) у вигляді кубобітів, що мають корпускулярно-хвильову структуру.

На цьому шляху креативних пошуків варто відзначити Інститут телекомунікаційних систем НТУУ («КПШ») імені Ігоря Сікорського, що є основним запотребуваним осередком організації науки, який очолює доктор технічних наук, академік НАН України М.Ю. Ільченко. На наш погляд, специфіка діяльності Інституту телекомунікаційних систем, – це розробка та втілення у життя сучасних цифрових телекомунікаційних технологій, що варто використовувати у координатах людинокосмізму та людиноцентризму. Саме це і формує нові багатовимірні світоглядні координати, що ставить квантово виражений духовний капітал людства на більш розвинений щабель самоусвідомлення.

Крім того, постійно діюча енантіодромія певних форм страху (імператив модернізації) квантується та затверджується в ментально-психічних установах спільнот, націй, класів, груп тощо, оскільки є культурною межею усвідомлення своєї ідентичності у світовому часо-просторі. Все це відбувається на квантовому (стрибковому, флуктуаційному переходах) тлі особливого історичного досвіду мінімізації та трансформації страху, починаючи з розщеплення квантової свідомості (шляхетної конституції особистості) з метою спонування на сакральне преклоніння.

Для підтримки та розвитку фундаментальних досліджень на світовому рівні, нових перспективних міждисциплінарних напрямів, наукових досліджень і науково-технічних розробок, координації спільної діяльності та ефективного використання фінансових, матеріально-технічних та кадро-

вих ресурсів за визначеним науковим напрямом, наукова група відповідної навчально-наукової інституції може входити до державної ключової лабораторії, як об'єднання наукових груп наукових установ та вищих навчальних закладів на основі договору про спільну наукову діяльність, у порядку, визначеному Законом України [11].

Таким чином, згідно чинного законодавства України, нормативно-правовими актами, навчально-науковій установі надано право в межах наявних коштів самостійно розробляти і затверджувати її структуру і штатний розпис; вирішувати питання використання колективних договорів і конкретних форм оплати праці та елементів внутрішнього інститутського господарського розрахунку, а також преміювати працівників відповідно до положення про преміювання; здійснювати інші види стимулювання праці співробітників. Відповідно до Кодексу Законів про працю України, Законів України «Про колективні договори і угоди» [10], «Про оплату праці» [12] та інших нормативно-правових актів трудового законодавства дирекція навчально-наукової установи з її профспілковою організацією укладає колективний договір, що має регламентувати взаємовідносини між трудовим колективом і роботодавцем. Тому сучасні наукові дослідження міжвідомчого / міждисциплінарного характеру мають бути системними в єдиному сумарному транскордонному полі правового забезпечення.

1.3.Тензорний принцип кіберчислення в адміністративно-правовому захисті квантової безпеки

Сучасний стан самовизначення особи, держави та суспільства характерний нестабільними процесами у глобальній кіберцивілізації, в основі інформаційних цінностей

якої постає вироблення нового світогляду, нової людини та громадянина, а також нового суспільства майбутнього. При цьому, саме в новому законодавчо-векторному полі має відбуватись тензорно-інваріантний принцип числення кіберінфраструктури як забезпечення її фізичними, так і посадово-юридичними особами (у тому числі держслужбовцями відповідного рангу). Таких шляхетно-амбітних суб'єктів як *світила істини* (осіб, громадян, тощо) в сучасній кіберінфраструктурі, що завдяки феноменальній пам'яті мають значний інтелектуальний світогляд, а також здатні бути мобільно незалежними і професійними орієнтирами у віртуальній реальності, можна зазначити саме за тензорно-інваріантним принципом числення. Адже адміністративно-правова діяльність означених суб'єктів і забезпечує інваріантний векторний напрямок у новій динамічній системі просторо-часових координат.

Дотичною до ідеї кіберінфраструктурного забезпечення інформаційного суспільства були запропоновані ідеї ще в середині 60-х рр. ХХ століття дослідниками Й. Масудою, Р. Дарендорфом, Г. Каном, Г. Оуеном, Т. Стоуньером, М. Поратом, Дж. Нейсбітом, І. Тараповим а З. Бжезинський нове суспільство назвав «технотронним», К. Боулдінг – постцивілізаційним. У цьому змісті, саме формування та розвиток правової держави в сучасному інформаційному світі зазначене у таких сучасних вітчизняних вчених як: О. Бригінця, В. Воронкової, М. Курка, А.Ковальчук, А. Марущака, С. Подоляки, В. Остроухова, М. Ожевана, О. Рябеки тощо.

Значущість тензорно-інваріантного принципу числення кіберінфраструктури в адміністративно-правовому регулюванні інформаційного капіталу є дискусійним не тільки за змістом, але й засобами її кодування, способом передавання інформації в сучасному кіберпросторі, положенням певної особи у системі інформаційної взаємодії всередині суспільства і правової культури. Адже саме *тензорне чис-*